

<i>preek</i>	6 februari 2022
<i>thema</i>	Roeping
<i>tekst</i>	Galaten 5:13
liturgie:	
<i>votum en groet</i>	Kerkboek 100 (Juich, alle volken, prijs de Heer!)
<i>gebed =</i>	Opwekking 755 (Bewerk ons hart, o God)
<i>lezen Galaten 1:1-11</i>	
<i>preek over Galaten 5:13</i>	
<i>lezen Deuteronomium 5:6-21 (BGT)</i>	DNP Psalm 67:1,2 (God, blijf ons uw genade geven)
<i>interview</i>	themalied: Wij zijn uw kerk (Wij zijn uw handen en voeten) https://www.youtube.com/watch?v=n8byQiRquW4&t=166s
<i>(collecte)</i>	
<i>gebed</i>	Opwekking 802 (Hier is mijn hart, Heer)
<i>zegen</i>	

‘Papa, ik wil dominee worden’.

Ik zei het in de kerk, tijdens een kerkdienst. Ik was een jaar of zes. De dominee die toen preekte, had net amen gezegd. Ik herinner me niets van wat hij gezegd heeft. Maar blijkbaar heeft hij diepe indruk op mij gemaakt. En spontaan zei ik hardop tegen mijn vader: ‘Papa, ik wil dominee worden’.

De mensen in de kerk moesten lachen omdat ik zomaar hardop in de kerk praatte. Ik verstoorde de orde maar ik herinner me niet dat mijn vader boos op me was. Thuis werd het gebeurde nog even verteld aan mijn moeder maar dat was het. Niemand is hier ooit nog op teruggekomen.

Hoe serieus moet je deze uitspraak nemen?

Was dit een bewijs dat God me toen al riep om dominee te worden? Heb ik als jochie van zes al aan God beloofd dat ik echt dominee ging worden?

Dat weet ik niet goed.

Toen ik zes was, nam niemand het serieus dat ik dominee wilde worden. Dat snap ik wel. Zelf deed ik dat ook niet. Het leek me een tijdlang leuk om iets in de accountancy te gaan doen. En er was ook een periode dat ik zin had om naar het conservatorium te gaan. Toch ging ik me voorbereiden op de studie theologie. Steeds meer mensen hoorden dat ik dat wilde: naar Kampen gaan; dominee worden. Ze vonden dat bijzonder, te bijzonder. Ze zagen me als iemand met een stralenkransje om m’n hoofd; ze zagen me als een soort van heilige. En op de rest van het gezin straalde dat ook af want wij waren een gezin dat een dominee ging leveren! Dat iemand dominee wilde worden, dat werd gezien als een bijzondere roeping. Ergens vond ik dat moeilijk. Het legde best wel een druk op mij. Mensen verwachtten blijkbaar veel van me.

Achteraf zie ik dat God mijn leven geleid heeft.

Ik ben zelfs werkelijk gaan studeren in Kampen. Ik kreeg daar te maken met docenten die zelf dominee waren geweest. Ze waren eerlijk over de moeilijke kanten van het werk van een dominee maar lieten ook de mooie kanten zien. Dat heeft me gestimuleerd om dominee te worden.

Wat ik als jongetje van zes wilde, dat is gebeurd! En daar ben ik dankbaar voor.

Vandaag wil ik het hebben over roeping.

In de Bijbel lees je bijzondere voorbeelden van roeping.

De kleine Samuël bijvoorbeeld ligt op z'n slaapmatje en dan hoort hij iemand roepen. Hij denkt dat het Eli is maar na een tijdje wordt duidelijk dat *God* hem roept. Als Samuël ouder wordt, ontdekken de mensen dat God hem werkelijk als profeet heeft aangewezen. Eeuwen later loopt Jezus langs het meer, ziet daar vissers aan het werk, roept hen bij zich en zegt hun dat ze moeten stoppen met het vangen van vis want ze moeten *mensen* gaan vangen (Marc. 1:17).

En zo kun je in de Bijbel veel meer voorbeelden vinden van mensen die door God tot een bijzondere taak geroepen worden.

In Galaten 5 vers 13 wordt op een veel bredere manier over roeping gesproken.

Paulus schrijft daar: *Broeders en zusters, u bent geroepen om vrij te zijn. Misbruik die vrijheid niet om uw aardse begeerten vrij spel te geven, maar dien elkaar in liefde.*

Ik vind het mooi om juist deze tekst centraal te stellen.

We lezen nu eerst Galaten 1 vers 1-11. Let er eens op hoe Paulus in dit gedeelte schrijft over roeping.

Heb je gehoord hoe Paulus in dit gedeelte over roeping schrijft?

Volgens Paulus heeft God de mensen in Galatië *geroepen*.

Ze leefden op afstand van God. Ze leefden in een situatie waarin het slechte en het negatieve zijn schaduw legde over het leven. Niet alleen de mensen in Galatië hadden daarmee te maken; Paulus net zo goed.

En toen gebeurde er iets geweldigs! God heeft hen bij zich geroepen. Hij wilde hen laten delen in de genade. Ze mochten als het ware wonen in Gods liefde. In die liefde mochten ze leven alsof het hun eigen huis was. Van die liefde mochten ze genieten.

Het was te danken aan Christus die daar alles voor over gehad heeft.

Dit was het grote nieuws waar Paulus mee gekomen is. En velen in Galatië hebben dit enthousiast aanvaard. Ze hebben 'ja' gezegd tegen God die hen *riep*.

Maar tot z'n grote schrik ontdekt Paulus dat het enthousiasme in Galatië weg is.

De christenen daar keren zich af van God die hen geroepen heeft. Ze luisteren naar mensen die hun vertellen dat je goed je best moet doen en dat God je dan misschien wel zijn liefde gunt.

Paulus vindt het heel erg. Wat moet hij nu doen? Hij herinnert hen aan God die hen *geroepen* heeft. In Galaten 5 vers 13 komt hij met een heel korte samenvatting van wat dat betekent: *Broeders en zusters, u bent geroepen om vrij te zijn. Misbruik die vrijheid niet om uw aardse begeerten vrij spel te geven, maar dien elkaar in liefde.*

Het begint bij God die ons de vrijheid geeft.

Misschien moet dat eerst eens binnenkomen in je hart.

Dat je echt ervaart: jongens, ik ben vrij! Dat je dat gevoel durft toe te laten bij jezelf. Blijdschap dat God je alle vrijheid gunt. Geen verlangen om daar een tegenprestatie tegenover te stellen. Geen angst dat God vervolgens je tegenprestatie als veel te karig afkeurt. Gewoon blij met God. Dat je binnen laat komen dat je zijn kind bent en dat Hij je Vader is en dat Hij van je houdt puur omdat jij zijn kind bent en dat je niets bijzonders hoeft te doen om zijn liefde te verdienen. Dat je vrij bent! Dat God je de vrijheid geeft! Misschien moet dat eerst eens binnenkomen in je hart zodat je voluit geniet van je vrijheid. Paulus gunt het je van harte, net zoals hij dat de christenen in Galatië gunde.

Ga er vervolgens ook eens over nadenken, met je hoofd.

Hoe vrij ben jij als je alleen aan jezelf denkt? Hoe vrij ben jij als je alleen aan je eigen belangen denkt? Hoe vrij ben jij als je alleen aan je eigen eer denkt? Hoe vrij ben jij als

je alleen aan je eigen gekrenkte trots denkt? Als je gedreven wordt door boosheid over wat je vroeger is aangedaan, dan ben je helemaal niet vrij want dan zit je vast in je boosheid. Als je alleen oog hebt voor je eigen belangen, ben je ook niet vrij want dan loop je het risico dat je in een kramp schiet als je eigen belangen in het gedrang komen en dat je alles op alles zet om maar je eigen belangen veilig te stellen. Daar waarschuwt Paulus je voor, net zoals hij de christenen in Galatië daarvoor waarschuwde.

Daarbij helpt het als je je handen uit de mouwen steekt.

En nu lijkt het net of Paulus wat hij met z'n ene hand gegeven heeft met z'n andere hand weer terug pakt. Want eerst had hij geschreven: *u bent geroepen om vrij te zijn*; elke vorm van slavernij is voorbij; de dienstbaarheid is afgeschaft. Maar vlak daarna schrijft hij dat je de ander moet dienen en dan lijkt het wel of de slavernij weer terugkomt maar dan als een soort van innerlijke verplichting waar je niet onderuit kunt en die dus toch weer een soort van slavernij is.

Ga nog eens terug naar hoe het voelt als God zegt: Ik roep je naar de vrijheid toe; je mag vrij zijn; kom maar! Overweeg nog eens wat jou belemmert om als een vrije man of als een vrije vrouw te leven! Dat kan van alles zijn: porno, verslaving aan alcohol of aan drugs; het kan ook zijn: geld verdienen, wrok koesteren, je gelijk willen halen ... Vul maar in. Je weet zelf wel wat jou belemmert om echt vrij te zijn als kind van God. Vraag hulp om alle belemmeringen op te ruimen. Zoek hulp bij mensen om je heen die je vertrouwt, doorbreek het zwijgen en praat erover; zoek desnoods professionele hulp. Daar is moed voor nodig; vraag het aan God; Hij zal je helpen. Vraag dat Gods Geest je vervult zodat je echt vrij wordt. En leef dan in die vrijheid. Ik hoop dat je ontdekt hoe mooi het is als jij vrij voor God staat en er wilt zijn voor de ander: als jij de ander een open huis biedt of een luisterend oor, als jij de ander ondersteunt in praktische dingen als boodschappen doen of strijken of naar het ziekenhuis brengen, als jij met en voor de ander bidt, als jij jouw kennis van God en zijn Woord wilt delen met de ander. Weet je: dat is zo mooi! en als dat over en weer gaat is dat zo stimulerend! Dat brengt je dichter bij elkaar en dat brengt je ook dichter bij dat waar God je toe roept.

We hebben allemaal een roeping!

Zoals Jezus vissers bij zich riep omdat ze vissers van mensen moesten worden, zo roept Jezus nog steeds mensen bij zich om een bijzondere taak te vervullen. Zo heb ik ontdekt dat het mijn roeping is om dominee te zijn. Er zijn momenten dat ik het heftig vind en dat ik terugschrik voor wat God van mij vraagt. Maar al gevend ontvang ik ook zoveel en dat is genade van God waar ik God voor dank. Misschien roept Jezus vandaag *jou* om je te gaan voorbereiden op een bijzondere taak in de kerk of ergens in de samenleving. Ik hoop en ik bid dat er mensen zijn die de studie theologie gaan overwegen. Misschien ontdek je dat Jezus ook jou roept om dominee te zijn. Als dat zo is, houd het dan niet voor jezelf maar praat erover om te ontdekken of dat inderdaad is wat God met jouw leven wil.

Nog even terug naar dat moment dat Jezus vissers bij zich riep. Er is iets opvallends aan de hand. Jezus ziet een hele groep vissers in actie. Tegen vier van hen zegt Jezus: volg Mij! Vier van hen moeten dus hun oorspronkelijke beroep opgeven. De anderen niet; die gaan gewoon door als visser; die blijven vis vangen. Hebben zij dan *geen* roeping? Zeker wel. Ook zij zijn geroepen om vrij te zijn; ook zij zijn geroepen om de ander in liefde te dienen. Die roeping komt op ons allemaal af. Of je nu dominee bent of bakker of klusser of verpleegkundige of leerkracht of advocaat of huisvrouw of huisman, of je nu van Nederlandse oorsprong bent of niet, God roept ons allemaal.

Wat is jouw antwoord?